

AARHUS TEATER

Som vi husker ham...

Jim Bell

Kæreste Adolf Wantzin!

Maa jeg – paa denne højtidelige Dag, da et halvt Aarhundrede er forløbet, siden De begyndte Deres trofaste og storartede Gerning i Teatrets Tjeneste, – have Lov til at være blandt de mange, mange, som af Hjærtet takker Dem og i Beundring hylder Dem for alt, hvad De har betydet baade som Kammerat og Overordnet. Og mig har De jo glædet og hjulpet i begge Egenskaber. Først, da vi i Ungdomsdagene stod ved hinandens Side paa Det ny Teaters Scene, og adskillige Aar efter, da De, som Overregisør paa Aarhus Teater, ved et stort Gæstespil fra Kongens Nytorv, med Deres Autoritet og rolige, men uimodstaaelige Myndighed i yderste Øjeblik gennemførte den Forestilling, som – desværre paa Grund af mig – var lige ved at kuldsejle! – – – Og glade Minder fra Deres gæstfri Hjem gemmer jeg med stor og varm Taknemlighed. –

De allerhjørteeligste Ønsker og Hilsener fra Deres hengivne Ven,

Poul Reumert.

Kære Wantze!

til den hyldest, som kammeraterne bringer dig paa din runde dag, vil jeg gerne bidrage med en »duftende« hilsen; for ligesom det kære Aarhus Teater trods modernisering – nye mennesker og nye tider stadig for mig bevarer duften af gammelt fint teater, saadan bringer tanken paa dig ogsaa et væld af dufte frem i erindringen; for gammel, fin teateratmosfære er der omkring dig – baade som morgenfrisk, tobaks- og eau de cologneduftende – storartet embedsmand – og – ikke mindst som ægte scenens barn.

aldrig glemmer jeg »Flagermusen«, da du spillede fængselsdirektøren; hver aften stod du bag fortæppet og »varmede dig op« under verdens festligste operetteouverture – sang saa musikalsk (husker du? »jeg har et lille fuglebur med mange fugle i, de kommer fra Guds fri natur og faar hos mig logi«), og du dansede rollen netop med den wieneriske ballon og festivitas, der skulde til; den glæde og samtidig dybe pligtfølelse over fru Thalia gav mig inspiration for livet.

hjørteelig tak og hyldest

din Gerda (Gilboe).

Kære ven – – Wanze!

Et hav af minder – smukke og glade – dukker op for mig, nu, jeg sidder her i min stue og tænker på dig, og på, at du nu på lørdag fejrer dit 50 års jubilæum og det lykkeligvis inden for Århus Teaters mure. Århus Teater blev jo, som årene gik, din hele tilværelse – dit andet hjem, hvor du lagde et langt livs strålende arbejde.

Vi to mødtes i 1920 – salig »Elverhøj« ihukommende – – dejlige tider var det – fest og glans – – arbejdslyst og arbejdsiver, og så dejligt naturligt – lige ud ad landevejen det hele.

Streng og krævende – det var du – og det skal du ha' en stor tak for. Disciplin var der, og det gav netop vort arbejde en dejlig alvorlig og solid baggrund. Som skuespiller vil jeg takke dig for din kære »Tschøll« i vort kære gamle »Jomfrubur«. Din smukke, varme stemme, dit lune glade smil og det gode hjerte, du øste af, hvor der også altid var en plads for dine venner. Inden længe håber jeg at få lejlighed til at trykke din hånd og sige dig en tak for dit gode venskab og ærlige kammeratskab.

Din ven Jon.

Kære Wantze!

I det Fredens Aar 1937 lærte vi – Gerda og jeg – Dem at kende, *rigtigt* at kende; at kende Dem *rigtigt* er det samme som at holde a' Dem, beundre – og *lyde* Dem.

Dygtigere Teatermenneske har vi ikke truffet.

Foruden at være en glad og go' Skuespiller, krævede De som Teatrets alvidende Overregisør Orden i alle Forhold, Præcision og Respekt for vores Helligdom: Scenen; *kunde* stundom virke streng – men aldrig uretfærdig.

Bag denne Autoritet bankede et varmt og kærligt Hjerte – forstaaende og trøstende; jeg mærkede det saa stærkt den Dag, jeg havde besluttet mig til at rejse fra Aarhus Teater 1943.

Vi trykkede hverandres Haand – længe –, vi sagde ikke et Ord.

Nu har De Halvthundredaars Jubilæum, saa skal man ikke blot se tilbage, men ogsaa frem.

Vi to her ønsker Dem i Taknemmelighed: at den almægtige Gud maa unde Dem mange go'e Aar endnu – at Deres Hjerte maa banke længe for Deres elskede Teater.

Kærlige Hilsener kære Wantze!

Gerda og Einar Juhl.

Kampen med genstandene!

Skuespillere fortæller ofte hinanden om frygtelige mareridt – hvor de »stod på scenen og ikke kunne huske et ord« –

Det er ikke mit mareridt. Jeg vågner ganske udmattet af at styrte op og ned ad trapperne efter noget, jeg har glemt; og lige når jeg så skal ind på scenen, har jeg alligevel ikke den ting, jeg skal bruge.

Prøverne gør det ikke bedre, for der har vi tit ingen rekvisitter og lader, som om vi har den revolver, vi skal skyde os med; men frygteligt ville det være i en forestilling at trække en skuffe ud for at gribe revolveren, og den så ikke var der.

Det påhviler regissøren at sørge for, at revolveren er der.

Man vil heraf sikkert forstå, hvor stort et ansvar der hviler på ham, der desuden har 117 andre ting at passe på.

Jeg har truffet flere dygtige regissører, men Wantzin overgår alle.

I gamle dage morede man folk med at rulle film baglæns. I stedet for at se en mand kaste et spyd, så man spyddet flyve tilbage i hånden på manden.

Denne magiske fornemmelse har jeg altid haft, når jeg var på Aarhus Teater under Wantzins regime – tingene syntes at komme flyvende i hænderne på én. Det var et trylleri, og som alt trylleri så det så let ud, og når jeg en enkelt gang udtrykte min beundring, sagde Wantzin: »Åh, det er så let« –. Og det gjorde jo det hele endnu mere fortryllende.

Kærlig hilsen

Beatrice Bonnesen.

Kære Wantze!

Maa det være ogsaa mig forundt at hilse og hylde Dem. Wantze med den mest fantastiske orden i og viden om teatret og dets praktiske forhold. Wantze med den smukkeste haandskrift, jeg har set. Den pertentlige og noble Wantze og bag dette et varmt og forstaaende medmenneske. – Kæreste Wantze hjertelig til lykke.

Deres hengivne

Guri Richter.

Kære Wantzin,

Den trofasthed og uegennyttighed igennem 50 år, De har vist fru Thalia, måtte den komme igen til Dem tusindfold.

Deres hengivne

Poul Müller.

»Ja, gamle ven...«

Tak, hr. Wantzin!

Jeg kalder ham »Wantze« i avisen, men »hr. Wantzin« i personlig tiltale og omtale. Igennem 27 sæsoners samarbejde.

27 sæsoner, hvor han var den første, man bød »velkommen hjem« – fordi han nu altid *var* den første tilbage i huset – og den sidste, man sagde »paa gensyn« til, fordi han ogsaa altid var den sidste derovre paa den anden side gaden, naar sæsonen var slut.

Det endte med venskab; et af den slags dejlige venskaber – de bedste –, der bygger paa tillid, respekt og agtelse.

Han har i hvert fald aldrig svigtet *mig*, skønt man nok har fortjent det imellem. Altid ligevægtig, beredt med raad og daad og enhver haandsrækning, bare det gjaldt vor fælles arbejdsplads: *teatret*. Det, han har elsket som den tro tjener, han er. Og aldrig en dag har han tilsidesat et gran af dette hus' eller sin egen værdighed.

Kortest sagt: Ad. Wantzin er en af dem, der gør arbejdet let og trygt for andre.

Tak, hr. Wantzin!

Georg André sen.

WANTZES 50 ÅRS JUBILÆUMSFEST

27. AUGUST 1960

Personerne:

Hovedpersonen: Ad. Wantzin

Marie Brink
Elna Brothagen
Mime Fønss
Inger Gleerup
Jane Jeppesen
Elin Reimer
Hanne Ribens
Bodil Lindorff

Harald Hejst
Lise Wolst
Ingeborg Jensen
Ruth Brejnholm
Karen Lund
Vigga Bro
Gudrun Fritz-Petersen
Tonny Spangsbo

Jørgen Fønss
Paul Smyrner
Gunnar Stryhn
Erno Müller
Troels Munk
Fritz Bruun
Ole Wegener
Ulf Stenbjørn

Preben Harris
Christoffer Bro
Gustaf Bentsen
Poul Gulstad
Frode Sørensen
Lars Lunøe
Peter Eszterhas
Gyrd Løfqvist

Gæster:

Lise Wantzin
Maria Deuleran
Jenny Kaas Hansen
Gudrun Kaas Hansen
Inger Funder
Fru Wm. Knoblauch
Karoline Nielsen
Bodil Larsen
Karen Skjødt
Poul Petersen

William Knoblauch
Per Buckhøj
Johannes Dalsgaard
Aage Rishøj
Holger Nielsen
Jens-Anker Olsen
Ivan Mogensen
Knud Møller
Børge Christensen
Harald Møller
Carly Jensen
Helge Kjærulff-Schmidt

Musik: Rita Wiborg Larsen – efter kl. 1 Helmuth Lohse
Belysning: Holger Nielsen m. fl.
Scenearrangement: Aage Rishøj m. fl.
Servering: P. Horsbøll m. fl.

Menu

Canapé á la Tschöll

*

*Kylling i Gøglertrikot med
Luxemburgsalat*

Vine

Chateau de Tricot

*

Cognac specialité Wantzé

Med fuld musik...

Bør snak

VED ANDRÉ GEORGSSEN

Anden del af den henrivende børnebog »Wantze i blåbærsuppen« er nu udkommet under titlen »Wantze, boller og blåbærsuppe«.

Ansjos Marie udtaler: »Lommen er min egen«.

At den efter sigende »charmerende« skuespiller Løfqvist i mindste måde skulle ha' haft nogen indflydelse på de omstændigheder, skuespillerinden Jane Jeppesen i øjeblikket befinder sig i, dementeres herved på det kraftigste.

Hr. Jeppesen.

Det vides endnu ikke med sikkerhed, om det bliver panteren fra Milano, Maria Callas, eller missen fra Aarhus, Elin Reimer, der kommer til at synge Adèle's parti i »Flagermusen«.

*Ak ja, Erno Müller,
kunsten stiger,
først Herodes,
nu »Anden frier«.*

Besætternissen bemærker, at besætningen af »Besættelse« er besat. Moderns rolle udføres af Aarhus Teaters Inger Bagger, Elna Brothagen.

*Hørt på arrangementproven:
Hvad er det, jeg ser,
Jens Kruuse her?*

Hanne Ribens, Aarhus Teaters yndige prinsesse i »Der var engang«, er nu definitivt gået over til Tuborg. Et brud med hendes »ølveninde«, Inger Gleeurup, må befrygtes, da denne stædigt holder fast ved Hof.

*Af Jørgen Fønss' dagbog:
At komme for sent
– er også at komme.*

Sa' De fribilletter...

Da Wantze den 3. august havde ligget fulde 9 måneder på hospitalet, blev der gisned lidt i krogene, om hvad dagen ville bringe . . .

Men Wantze, som jo er kendt for sin høflighed og venlighed, bukkede smukt og beklagede over for de skønne sygeplejersker: »At barnet måtte være gået i sin far igen!»

Nu går vi andre blot og spekulerer på, hvor mange af de små damer, der går og græder i det skjulte over, at »hun« ikke fik lov at blive moder.

Uddrag af direktørens korrespondance:

Den skuespiller ved navn Harald Hejst, som direktør Poul Petersen for seks år siden havde med fra Aalborg Teater – hvor er han blevet af? Hvorfor ser vi aldrig ham på plakaten?

Jeg glæder mig nu til at se min ungdoms prins af Danmark Troels Munk i hans glansrolle.

Godt det ikke blev sædelighedsforbryderen fra fjernsynet.

Aboninnen på anden balkon.

Top-Secret.

Den »musical«ske Preben Harris – kær skuespiller har mange bibeskæftigelser – har nu omsider fundet de helt ideelle omgivelser til sine intime forsøg. Han vil starte i Århusshallen med en musical i en helt ny genre. Det er allerede sivet ud, at titlen bli'r: »Melodien, der blev væk«.

– – Men sig det endelig ikke til nogen!!

Nej! Det er ikke Hanne, der har revet sig ved byggeriet i Skåde. Paul Smyrner har selv kradset sig.

Det forlyder, at Bodil Lindorff læste 20 irske skuespil for at sætte sig ind i atmosfæren i »Der må være en grænse«.

Så er det, man spørger: Hvad ville hun gøre, hvis hun skulle spille »100 mand og 1 pige?«

Da Erno Müllers bil ikke kan tåle at stå ude de lange, kolde vinteraftener – søger Lise Wolst nu et møbleret værelse.

For det exclusive publikum

Frodes Bar

før, under og efter forestillingen.